

Došlo dne 29/6/09
Č.j. 111/6/09

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

34 C 12/2008 - 170

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobce: Ing. Jiří **P a r o u b e k**, [redacted], zast. advokátem: JUDr. Emerich Slavík, se sídlem Praha 1, Dlouhá 39, proti žalovaným: 1) Česká republika, jednající Ministerstvem vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, 2) plk. Jan **K u b i c e**, [redacted], zast. advokátem: JUDr. Milan Hulík, Bolzanova 1, Praha 1, o ochranu osobnosti,

t a k t o :

I. Žaloba, aby žalovaný plk. Jan Kubice byl uznán povinným zaslat žalobci doporučeným dopisem písemnou vlastnoručně podepsanou a datovanou omluvu tohoto znění:

„OMLUVA

Jan Kubice
[redacted]

Tímto se omlouvám Ing. Jiřímu Paroubkovi, [redacted]
[redacted], za to, že jsem dne 29. 5. 2005 jako ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Policie ČR (ÚOOZ) předložil poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

- za účasti sdělovacích prostředků tzv. Veřejnou část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny PČR č.j. ÚOOZ – 225/Ř-01-2006 a

- na uzavřeném jednání uvedeného výboru Informaci Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky č.j. D23/2006-ÚOOZ/V4,

v nichž se v souvislosti s tvrzením o propojení organizovaného zločinu s některými politiky a o politickém zasahování do policejního vyšetřování uváděla osoba Ing. Jiřího Paroubka, který v té době zastával funkci předsedy vlády ČR, přičemž jako důkaz byly předkládány zejména záznamy z policejních odposlechů a záznamy z domovních prohlídek shromážděné v přípravném řízení trestním, které je neveřejné, a ve kterých se Ing. Paroubka týkaly tyto výroky:

- „V souvislosti s vraždou podnikatele Františka Mrázka R.H. uvedl, že se všeobecně v kriminálně závadovém prostředí hovoří o tom, že za vraždou stojí lidé z okolí Jiřího Paroubka a že tyto informace slyšel z více stran“,
- „Při domovní prohlídce (v akci Loreta) u Tomáše Pitra byly nalezeny materiály, které byly majetkem Františka Mrázka. Z těch je zřejmé, že Mrázek měl množství informací, včetně kompromitujících na Jiřího Paroubka...“,
- Informace k osobě Ing. Ďuričko, který je údajně věrný přítel Paroubka, který má dělat šéfa jeho poradců. Jsou zde informace o jeho mediálním průšvihů týkající se jeho dovolené na jachtě. Dle zdroje novinářů zde měl držet a souložit se svojí nezletilou dcerou, kterou má mít při jeho návštěvách k dispozici Paroubek, osoba Ďurička je ve spojení se Stárkou a předává informace z tohoto prostředí Paroubkovi“,
- „Informace Paroubek: údajně premiér Paroubek požádal ministra vnitra..., aby zařídil vazbu Tomáše Pitra“,
- „Informace o existenci zahraniční firmy, přes kterou Gross spolu s Paroubkem a Sobotkou vyvážejí své peníze ven do zahraničí a současně skrz tuto firmu platí své soukromé aktivity a objednávky, aby nemuseli platit daně“, přičemž jsem jako ředitel ÚOOZ nezajistil, ani nezabránil úniku těchto informací do sdělovacích prostředků.

Ve všech uvedených případech šlo o zpřístupnění nepravdivých, neověřených nebo nepřesných informací a údajů, kterými bylo neoprávněně zasaženo do práva Ing. Jiřího Paroubka na ochranu soukromého a rodinného života, jeho profesní a občanské cti a dobrého jména.

Proto se Ing. Jiřímu Paroubkovi za tento neoprávněný zásah omlouvám

Jan Kubice

„, se z a m í t á .

II. Žaloba, aby žalovaný plk. Jan Kubice byl uznán povinným zaplatit žalobci částku 50.000,-Kč, **se z a m í t á .**

III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému plk. Janu Kubicemu na náhradě nákladů řízení na účet JUDr. Milana Hulíka částku 31.892,-Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu na ochranu osobnosti zároveň s žalobou ČSSD na ochranu dobré pověsti právnické osoby. Část věci, týkající se ČSSD proti oběma žalovaným byla vyloučena k samostatnému projednání a předána k vyřízení příslušnému senátu dle rozvrhu práce Městského soudu v Praze. Řízení proti České republice bylo také vyloučeno k samostatnému projednání, řízení bylo zastaveno a věc postoupena Ministerstvu vnitra ČR k vyřešení věci dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění.

S ohledem na shora uvedené soud rozhodoval pouze o žalobě Ing. Jiřího Paroubka proti plk. Janu Kubicemu. Žalobce se domáhal ochrany osobnosti tak, jak o ní bylo rozhodnuto v bodech I. a II. rozsudku s odůvodněním, že žalobce je předsedou ČSSD, ve sporu však vystupuje jako soukromá osoba, žalovaný plk. Jan Kubice je žalován jako fyzická osoba, který působil ve funkci ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen ÚOOZ), který dle žalobce měl zásadním způsobem překročit své pravomoci. Žalobce má zato, že protiprávní zásah žalovaného do osobnostních práv žalobce spočívá v tom, že jako ředitel ÚOOZ 29. 5. 2005 předložil poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost, za účasti sdělovacích prostředků předložil tzv. Veřejnou část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny PČR č.j. ÚOOZ – 225/Ř-01-26 a na uzavřeném jednání tohoto výboru Informaci Výboru pro obranu a bezpečnost PS ČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky č.j. D 23/2006 – ÚOOZ/V4, které obsahovaly informace týkající se žalobce, které jsou uvedeny ve výroku rozsudku I. a které jsou nepravdivé, neověřené, nebo nepřesné a jsou protiprávním zásahem do osobnostních práv žalobce, do práva na jeho soukromí a rodinný život, profesní a občanskou čest a dobré jméno. Žalobce má zato, že došlo k takovému zvlášť závažnému zásahu, že nepostačuje poskytnutí omluvy, ale je namístě přiznat nemajetkovou újmu v penězích.

Žalovaný navrhoval žalobu zamítnout s odůvodněním, že za předmět sporu nenese osobní, ani služební odpovědnost. Poukázal na skutečnost, že činnost žalobce byla zkoumána orgány činnými v trestním řízení a kázeňským orgánem, nebylo shledáno, že by se žalobce dopustil trestného činu, nebo kázeňského přestupku v souvislosti s vypracováním a šířením sporné zprávy. Zdůraznil též, že neveřejná část sporné zprávy nebyla šířena žalovaným, za únik informací nenese odpovědnost.

Soud provedl důkaz rozhodnutím náměstka obvodní státní zástupkyně pro Prahu 1 z 21. 12. 2006 sp. zn. SZN 907/2006, rozhodnutím vrchního státního rady plk. Ing. Františka Snopka, náměstka policejního prezidenta pro trestní řízení z 22. 2. 2007 sp. zn. PPR – 414/OOP-2007, tiskovou zprávou ČSSD z 9. 1. 2008, veřejnou částí zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR z 29. 5. 2006, částí „neveřejné zprávy“, která byla publikována na internetových stránkách, dopisem JUDr. Ryšavého z NSZ z 9. 10. 2007, výstupem z deníku Právo z 7. 6. 2006, přepisem relace Události z 30. 5. 2006 z ČT 1 „Kauza Biolih“, výstup z Newton Media s výskyty hesel Kubice, ČSSD, Paroubek, výpisem z registru stran a hnutí, článkem Kubice se rozhodl odejít od Policie“ z 24. 10. 2007 z novinky.cz, ze stejného zdroje z 14. 6. 2007 „Sedm vyšetřovatelů popřelo Kubiceho tvrzení o policejním nátlaku“, informací z aktualne.centrum.cz z 30. 5. 2006 – Kubice: Musel jsem promluvit, spisem Inspekce ministra vnitra č.j. IN – 124/04 – TČ – 2006, zprávou pracovní skupiny VSZ Praha z 25. 4. 2007, znaleckým posudkem Masarykovy univerzity Brno z 29. 12. 2006, výpisem z internetu z ankety z novinky.cz, vytištěné 4. 12. 2007, obsahem videozáznamu na DVD a přepisem

vystoupení druhého žalovaného a JUDr. Jirsy na VŠE z 12. 11. 2008, podklady, ze kterých má vyplynout, že důvěrná část tzv. Kubiceho zprávy je nadále přístupná na internetu, rozhovorem s náměstkem policejního prezidenta Houby z deníku Právo z 11. 12. 2008, podklady, ze kterých mělo dle žalobce vyplynout, že členové ODS měli mít obě části tzv. Kubiceho zprávy k dispozici před 29. 5. 2006, výstupy z tištěných i elektronických médií z období od 27.5. 2006 – 8. 9. 2007 (167 výstupů), obsahem nedělní Partie na Primě 21. 5. 2006, další důkazy navrhovány nebyly.

Výše uvedenými důkazy má soud osvědčeno, případně je mezi účastníky nesporné, že žalobce v době publikace zprávy byl a dosud je předsedou ČSSD, a byl předsedou vlády, ve stejné době byl žalobce ve funkci ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování. Mezi účastníky není sporu o tom, že 29. 5. 2006 byla předána předsedovi Výboru pro obranu a bezpečnost neveřejná část zprávy orgánu, který vedl žalovaný, který byl ve stupni utajení důvěrné, a též den měl o existenci zprávy informovat média a publikovat její veřejnou část. Ve veřejné části je informováno o šetření třech nejzávažnějších případů – Antropoid, Pokr a Loreta, když společným znakem těchto kauz má být propojení organizovaného zločinu a vysokých úředníků státní správy ČR, když má být zřejmé, že organizovaný zločin nalezl mechanismy, jak ve svůj prospěch ovládnout státní správu za účelem dosažení zisku, když toto bezpečnostní riziko se týká zejména bezpečnosti, ekonomické a politické stability státu. Bylo poukazováno, že ze strany policejního prezidia, MV ČR a předsedy vlády, dochází k určitým omezením činnosti útvaru, který žalovaný vedl. Bylo poukázáno na omezení činnosti tiskové mluvčí útvaru Blanky Kosinové, na tlak vyvíjený na pracovníky útvaru Inspekcí ministra vnitra, na prověřování vedoucí a pracovní skupiny Pokr a dalších pracovníků. Veřejnost byla též informována, že bylo předáno 24 výtisků zprávy ve stupni utajení D – důvěrné, což vyplývá i z rozdělovníku, zprávu podepsal žalobce. Veřejná část zprávy, ve znění pořízeném z internetových stránek, obsahuje skutečně informace, které žalobce činí předmětem sporu. Z žádných materiálů nevyplývá, že by únik důvěrných materiálů zavinil žalovaný, naopak z provedených důkazů vyplývá, případně je soudu známo z jeho činnosti, že únik důvěrných materiálů umožnili poslanci, členové Výboru pro obranu a bezpečnost Severa a Langer, kteří za to byli postiženi příslušným orgánem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Bylo zjištěno, že k tzv. Kubiceho zprávě se v médiích vyjadřovali, jak žalovaný, tak žalobce, političtí komentátoři, politici ze všech částí politického spektra, všechna elektronická i psaná média, když s ohledem na vyvolané soudní spory tento zájem je prakticky stálý. Bylo prokázáno, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pod sp. zn. IN 124/04-TČ-2006 pro spáchání trestných činů dle § 158 odst. 1a) odst. 2 písm. c), § 206 odst. 1, 2, § 178 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) a § 106 odst. 1 tr. zák., kromě žalobce byli stíháni i další příslušníci ÚOOZ Vlas a Hruška, státní zastupitelství věc ukončilo tak, že dle § 159a) odst. 1 písm. b) trestního řádu věc odevzdalo k projednání kázeňského provinění ve smyslu zákona č. 186/1992 Sb., vzhledem k tomu, že státní zástupce dospěl k závěru, že jednání žalovaného i příslušníků Vlase a Hrušky, v souvislosti s tzv. Kubiceho zprávou, nelze hodnotit jako trestný čin, když nelze však vyloučit, že by mohla být věc posouzena jako kázeňský přestupek. Náměstek policejního prezidenta pro trestní řízení ve věcech kázeňských zastavil řízení o podezření ze spáchání kázeňského přestupku dle § 32 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., protože skutek, pro který se řízení vedlo, není kázeňským přestupkem, žalovaný se nedopustil porušení povinnosti mlčenlivosti, protože pokud se v souladu se zákonem seznámili se zprávou poslanci, mají tito přístup k utajovaným informacím všech stupňů přímo ze zákona, navíc nebylo smyslem zprávy skandalizovat, nebo poškodit osoby zmiňované ve zprávě. V rámci řízení, která byla vedena proti žalobci, nebylo shledáno, že by se dopustil trestného činu, nebo kázeňského přestupku. V důvěrné části zprávy byly pouze

informace, které měly dokumentovat zájem kriminálního prostředí o zmiňované osoby, nebyly určeny pro veřejnost, ale okruhu osob oprávněných k přístupu k utajovaným informacím. Pokud byla vypracována zpráva pracovní skupiny Vrchního státního zastupitelství, týkající se sporné „Kubiceho zprávy“ tato konstatovala, že nebyla ustanovena k posuzování politických důsledků ani prověřování eventuelně spáchaných trestných činů. Neshledali, že by bylo ovlivňováno nějak trestní řízení vedené u ÚOOZ, neshledali důkazy, které by potvrdily domněnku o záměrném publikování zprávy s úmyslem ovlivnit volby, obavu z možného ovlivňování věcí shledali pouze do jisté míry v souvislosti s nevhodným zveřejněním informací v květnu 2006 o podezření z trestné činnosti policistů, pracujících u ÚOOZ, zaznamenali poruchy v komunikaci mezi IMV a ÚOOZ a ÚOKFK. Skupina zjistila nerespektování § 52 zákona o Policii ČR, shledali, že se jednalo zjevně nepřiměřenou reakci na konkrétní situaci. Pracovní skupina zkonstatovala, že došlo k porušení legitimních pracovních postupů a uvolnění nehotových dokumentů. Skupina však nehodnotila a nemohla ani hodnotit porušení ze strany konkrétních osob. Soud konstatuje, že sporná správa byla vytvořena v rámci ÚOOZ, tedy složky Policie ČR, ve které byl, v době jejího vzniku, žalobce ředitelem, zprávu podepsal, předal ji výboru pro obranu a bezpečnost, když tajná část zprávy se dostala indiskreci výše zmíněných poslanců na veřejnost, do médií. Podrobnější skutková zjištění z většiny důkazů soud nečiní s ohledem na níže uvedené hodnocení.

Dle § 11 obč. zák. má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Dle § 13 odst. 1 a 2 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odst. 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby, nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Soud zhodnotil provedené důkazy, každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že žaloba proti žalovanému nebyla podána po právu, protože to, co činí žalobce předmětem sporu, činil žalovaný jako příslušník Policie ČR, ředitel ÚOOZ, v rámci trestního řízení ani kázeňského řízení nebylo shledáno, že by se žalobce dopustil excesu ze svých práv a povinností, jako příslušníka Policie ČR, resp. ředitele ÚOOZ, zde soud konstatuje, že v souladu s ust. § 135 odst. 1 o.s.ř. je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt, postižitelný podle zvláštních předpisů, tedy za použití argumentace a contrario, pokud bylo pravomocně rozhodnuto, že trestný čin, nebo kázeňský přestupek spáchán nebyl, nelze na žalovaného hledět jako na pachatele takových činů, tedy na osobu, která se dopustila excesu ze svých práv a povinností, dle § 135 odst. 2 věta druhá o.s.ř., soud musí vycházet z rozhodnutí, které vydaly příslušné orgány. Soud v rámci občanskoprávního řízení nemůže shledat jednání žalovaného jako exces z jeho práv a povinností, pokud tak neučinil příslušný orgán činný v trestním řízení, resp. kázeňském řízení. Občanskoprávnímu soudu nepřislouší, aby přezkoumával rozhodnutí těchto orgánů, které vydaly v mezích své pravomoci, jednalo by se o exces z pravomoci občanskoprávního soudu vymezené v § 7 o.s.ř. Soud konstatuje, že to, co činí žalobce předmětem sporu, nečinil žalovaný jako běžná fyzická osoba, ale jako příslušník

Policie ČR, tedy osoba jednající jménem státu v mezích jeho pravomocí proto, pokud nedošlo k excesu z mezí pravomoci žalovaného, byť tato pravomoc mohla být vykonávána nesprávně, nelze činit za skutek, který je předmětem sporu odpovědným žalovaného. Za jeho činnost odpovídá Česká republika, v souladu s ustanoveními zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem č. 82/1998 Sb. (§ 3 písm. a) citovaného zákon, dle kterého stát odpovídá za škodu, způsobenou státními orgány mimojitě nesprávným úředním postupem (§ 13 odst. 1 zákona), když pokud by stát nahradil škodu, nebo vyplatil zadostiučinění za nemajetkovou újmu, ke které došlo při činnosti státního orgánu, může požadovat regresní úhradu od těch, kteří se podíleli na vydání nezákonného rozhodnutí, nebo nesprávném úředním postupu dle § 17 odst. 1 citovaného zákona. S ohledem na shora uvedené nelze než konstatovat, že žalovaný není pasivně legitimovaným subjekt v rámci tohoto řízení, nelze nárok uplatnit přímo vůči fyzické osobě, pokud jednala za stát, dle občanského zákoníku. Jedná se o nárok vyplývající ze zákona 82/1998 Sb., když satisfakci a nemajetkovou újmu může žalobci poskytnout pouze stát dle § 31a) citovaného zákona, sám má následně právo regresu. S ohledem na shora uvedené nelze než konstatovat, že pokud není dána odpovědnost žalovaného, není možno vyhovět části žaloby, týkající se morální satisfakce - omluvy, ani nemajetkové újmy v penězích. Soud s ohledem na nedostatek pasivní legitimace nezkoumal, zda napadené sporné informace jsou či nejsou zásahem do osobnostních práv žalobce, protože toto má smysl zkoumat pouze v případném řízení proti České republice, jednající Ministerstvem vnitra.

Výrok o náhradě nákladů řízení je v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů, které byly spojeny s účelným hájením práva. Jedná se o náklad za právní zastoupení dle § 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 25.000,-Kč, 6x režijní paušál po 300,-Kč dle vyhlášky 177/1996 Sb. (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, písemný závěrečný návrh a 3x účast u jednání), nároky vyplývající z výše uvedených advokátních tarifů byly přiznány v souladu s ust. § 137 odst. 3 o.s.ř., společně s 19 procent DPH ve výši 5.092,-Kč, protože zástupce žalovaného osvědčil, že je plátcem této daně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, ve trojím vyhotovení. Nebude-li povinnost, stanovená tímto rozsudkem, splněna řádně a včas, lze se domáhat jeho splnění cestou výkonu rozhodnutí soudem.

V Praze dne 9. června 2009

JUDr. Martin V a l e h r a c h , v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Jiranová

